

— Не, твоя Рада е жива, въ Бѣла-Черкова е! извика живо докторътъ.

— Жива? . . . жива, да, но е умрѣла за мене.

Соколовъ го погледнх очудено.

— Да, за всегда умрѣла, повтори Бойчо мрачно; — нещастниятъ Кандовъ . . . Богъ да го прости . . . Защо го прѣживѣхъ азъ? . . .

Докторътъ изгледа втрещено Огнянова.

— Бойчо, ти да не си ималъ спречкване съ Кандова въ Клисура?

— До смрътъ.

— И за Рада?

Огняновъ се навъхси.

— Да не говоримъ сега за това.

— Та ти лудъ ли си, Бойчо? да подозирашъ Рада? Това е възмутително!

— Възмутително? Азъ ъх мислѣхъ самата невинность, брате, а какво излѣзе? испъшка Огняновъ; — азъ ъх вѣрвахъ, азъ ъх любѣхъ и какъ? И отечеството ми бѣше под-свѣтло тогава, и довѣрие повече имахъ въ себе си, и куражътъ ми несъкрушимъ . . . И какво поражение! Прѣстави си Доста е да ти кажъ, че подиръ това, въ Клисура се бихъ не съ надѣжда да побѣдѣхъ неприятеля, но да умрѣхъ отъ ударитѣ му . . . Не ми говори. И Огняновъ тѣжно наведе глава надолу.

— Лъжешъ се, Рада те е обичала вѣрно, и те обича пакъ, само че е много нещастна и оклеветена — отъ тебе първи! каза докторътъ съ негодование.

Огняновъ му хвърли укоризненъ погледъ.

— Докторе, за паметъта на тоя бѣдни Кандовъ, прѣстани да ми говоришъ вече за тая скръбна работа.

— Именно, и паметъта на Кандова искамъ да омиѣхъ отъ твоето подозрѣние Недѣй мисли, че той е дѣйствувалъ подло Истина, той бѣше се заплѣнхлъ въ Рада Както го знаешъ, той е мечтателъ и дяволски